

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/464/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612201875
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612201875.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobkyne: J. Z., nar. X. X. XXXX, bytom L. B., G. XXX, právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Námestie Ľudovíta Štúra 2, IČO: 36 861 227, proti žalovaným v rade: 1/ Ing. B. Z., nar. X. XX. XXXX, bytom L. B., G. XXX, 2/ Deutsche Leasing Slovakia, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4B, IČO: 35 813 474, právne zastúpeného Rödl & Partner Advokáti, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 8, IČO: 36 855 707, o určenie neplatnosti vyhlásenia ručiteľa, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/55/2012-543 zo dňa 14.5.2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným v 1/ a 2/ rade náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu zamietol. Žalovanému v 1/ rade nepriznal náhradu trov konania. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v 2/ rade trovy konania vo výške 470,18 eur, tieto na účet právneho zástupcu žalovaného v 2/ rade Rödl & Partner Advokáti, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 8, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Štátu nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na ust. § 145, § 147, § 149 Občianskeho zákonníka, § 303, § 308 Obchodného zákonníka a vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Súd žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním nemal preukázanú jej dôvodnosť. Predovšetkým nebola preukázaná relatívna neplatnosť právneho úkonu žalovaného v 1/ rade, keďže ručiteľský záväzok sa netýka spoločnej veci. Podľa konštantnej judikatúry podpisom ručiteľského záväzku jedným z manželov vzniká tento záväzok iba jednému z manželov a veriteľ v prípade, že dlžník pohľadávku neuspokojí, môže sa domáhať jej splnenia len voči tomuto manželovi. Nemôže sa domáhať splnenia voči ručiteľovej manželke. Prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možné charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou, ale ide o úkon spadajúci do výlučnej dispozície sféry každého z manželov. Týmto úkonom sa nezakladajú druhému manželovi žiadne práva ani povinnosti. Je potrebné zdôrazniť, že aj v prípade, ak by bol dôvod relatívnej neplatnosti vyhlásenia žalovaného v 1/ rade ako ručiteľa daný, žalovaný v 2/ rade dôvodne vzniesol námietku premlčania, na ktorú bol súd povinný prihliadať. Uplynutím trojročnej zákonom stanovenej lehoty od ručiteľského

vyhlásenia zo dňa 7. 6. 2006 došlo k premlčaniu práva žalobkyne domáhať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu žalovaného v 1/ rade. Premlčanie práva žalobkyne domáhať sa relatívnej neplatnosti dlhu, v prípade existencie dôvodu relatívnej neplatnosti, sa stalo v priebehu konania medzi účastníkmi konania nesporné. S poukazom na uvedené nebol daný dôvod zaoberať sa ďalej dokazovaním a odôvodňovaním nároku žalobkyne na určenie neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1/ rade z dôvodu relatívnej neplatnosti.

Žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti ručiteľského vyhlásenia aj z dôvodu absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi. Vychádzala zo záverov rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, podľa ktorého je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť individuálne okolnosti prípadu a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov. V konkrétnom prípade, ktorý posudzoval Ústavný súd, sa jeden z manželov bez súhlasu druhého manžela stal spoludlžníkom obchodnej spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania bolo vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a žiaden z manželov nebol schopný tento záväzok splniť, nemal vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný prípadnou exekúciou.

V danom prípade súd prihliadal na všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadal na ne aj cez prizmu dobrých mravov, pričom dôvod absolútnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1/ rade nebol preukázaný. Potencionálny nepriaznivý dopad pre toho manžela, voči ktorému veriteľ nemá pohľadávku, je dôsledkom existencie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, za predpokladu, že uvedené majetkové spoločenstvo trvá. Tento nepriaznivý dopad je možné však eliminovať zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov a jeho následným vyporiadaním. Účinky ručiteľského vyhlásenia jedného z manželov sa tak nemusia prejavíť vo sfére spoločných vecí, resp. vo sfére majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Prevzatý záväzok tak nepovedie k likvidácii spoločného majetku a nevylúči v danom prípade žalobkyňu mať prospech zo svojho spoluvlastníctva. Vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyňa docieli ochranu paritného podielu na spoločnom majetku so žalovaným v 1/ rade. Súčasne sa docieli spravodlivá rovnováha pri kolízii práv, a to práva žalobkyne ako subjektu, ktorý neprevzal záväzok voči veriteľovi, ktorý by sa mohol v exekučnom konaní domáhať uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a práva veriteľa na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej ručiteľským vyhlásením. Veriteľ pohľadávky sa tak môže uspokojiť len z paritného podielu toho manžela, ktorý prevzal ručiteľský záväzok (a ktorému nič nebráni domáhať sa svojich práv vo vzťahu k veriteľovi podľa hmotnoprávných a procesnoprávných inštitútov). Právo žalobkyne však nemožno považovať za absolútne a stojace nad právom veriteľa na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky ručiteľským záväzkom. Podľa ustálenej judikatúry súdov ručiteľský záväzok nepredstavuje dispozíciu so spoločnou vecou a spadá do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov osobitne. Bolo by v rozpore s Ústavou SR a Európskym dohovorom o ľudských právach, garantujúcimi ochranu majetku tak fyzickej ako aj právnickej osoby, ak by tretia osoba, v danom prípade žalobkyňa, určením neplatnosti ručiteľského vyhlásenia zasiahla do práva veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky z tej polovice spoločného majetku, ktorý pripadá žalovanému v 1/ rade ako ručiteľovi, ktorý prevzal ručiteľský záväzok. Žalobkyňa a žalovaný v 1/ rade nie sú v rovnakom hmotnoprávnom postavení vo vzťahu k veriteľovi a prevzatému ručiteľskému záväzku. Takáto extrémne široká ochrana spoločného majetku ručiteľa a jeho manželky nezodpovedá ani účelu ochrany manžela, ktorý neprevzal záväzok. Ustanovenie § 145 Občianskeho zákonníka chráni druhého manžela ako slabšiu stranu, ktorá bez svojho pričinenia má stratiť svoj paritný podiel na spoločnom majetku. Nechráni však druhého manžela, ktorý záväzok prevzal.

V konaní bolo nesporné, že exekučné konanie voči žalovanému v 1/ rade sa nevedie. Taktiež bolo nesporné a listinnými dôkazmi aj preukázané, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a žalovaného v 1/ rade bolo zrušené. Nič nebránilo týmto účastníkom konania dohodnúť sa na vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čím by privodili zánik možnosti exekučného uspokojenia pohľadávky veriteľa z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorých jeden je dlžníkom tretej osoby, musí byť podľa konštantnej judikatúry zachovaná určitá rovnováha medzi záujmami druhého manžela a záujmami veriteľov (rozsudok NS ČR sp. zn. 7Tdo 271/2003). Dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva by bolo možné úspešne odporovať, len pokiaľ by bývalí manželia rozdelenie vecí, prípadne práv a záväzkov úmyselne zvolili tak, aby stav po vyporiadaní znemožnil alebo úplne vylúčil uspokojenie pohľadávky voči nim ako dlžníkom (rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo 1349/2006). Pokiaľ

by rovnováha medzi záujmami druhého manžela a záujmami veriteľov bola narušená spôsobom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý nápadne jednostranne neodôvodnene zvýhodní toho z manželov, ktorý je dlžníkom tretej osoby, bol by takýto právny úkon dohody o vyporiadaní spochybniteľný. Vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo manželov môže aj súd, na návrh ktoréhokoľvek z manželov. Ak nedôjde k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zákonom stanovenej lehote, nastanú účinky nevyrátiteľnej právnej domnienky o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka (o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve, a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké). Keďže žalobkyňa má oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti od roku 2002, žalovaný v 1/ rade od roku 2007, dlhodobo bola vytvorená možnosť docieľiť ochranu majetkového spoločenstva manželov jeho zrušením, a to aj pred prevzatím zabezpečovacieho záväzku.

Vzhľadom na závery predmetného rozhodnutia Ústavného súdu, súd vykonal dokazovanie za účelom preukázania majetkových pomerov manželov (žalobkyne a žalovaného v 1/ rade), keďže v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností prípadu. V danom prípade žalobkyňa a žalovaný v 1/ rade vytvárali svoje majetkové spoločenstvo z príjmov získaných výkonom podnikateľskej činnosti žalobkyne, príjmu žalovaného v 1/ rade zo zamestnania, príjmom žalovaného v 1/ rade z podnikateľských aktivít právnických osôb, na ktorých participoval ako spoločník obchodnej spoločnosti Veratín, spol. s. r. o. (obchodný podiel vo výške jednej tretiny), akcionár obchodnej spoločnosti Madacom, a. s. (jeden z dvoch akcionárov), ktorá bola spoločníkom ďalšej obchodnej spoločnosti Aquadol Slovakia, s. r. o. Zdrojom spoločného majetku boli aj právne úkony žalobkyne a žalovaného v 1/ rade, ako napr. prevod obchodného podielu žalovaného v 1/ rade na žalobkyňu, ktorá následne previedla obchodný podiel na tretiu osobu za sumu 15.000.000,-Sk. Ako aj postúpenie pohľadávky žalovaným v 1/ rade na žalobkyňu voči spoločnosti Madacom, a. s. Žalovaný v 1/ rade napríklad požičal obchodnej spoločnosti Madacom, a. s. sumu 12.500.000,-Sk. Okrem toho žalovaný v 1/ rade nadobúdala nehnuteľnosti darovaním, ktoré tak pripadli do jeho výlučného vlastníctva. Vzhľadom na uvedené nejedná sa o prípad bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý bol tvorený mzdou jedného z manželov, ako ani o prípad konania jedného z manželov bez spolupráce s druhým manželom, v danom prípade žalobkyňou, ktorá bola taktiež podnikateľkou. Bola súčinná pri majetkových transakciách svojho manžela žalovaného v 1/ rade, a to aktívnou ako aj pasívnou formou. Ak sa aktuálne domáha ochrany svojho práva cez prizmu dobrých mravov, tak pokiaľ prenechala a umožnila žalovanému v 1/ rade rozhodovanie vo veciach, ktoré sa môžu akýmkoľvek spôsobom dotknúť majetkového substrátu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (bez jeho zrušenia), stala sa spoluzodpovednou aj za následky, ktoré z konania žalovaného v 1/ rade vyplynuli. Pri hodnotení konania so zásadou dobrých mravov je potrebné posudzovať správanie sa v súlade s uvedenou zásadou vo vzťahu k všetkým dotknutým subjektom (ZIV s. 471). Súladné s dobrými mravmi by preto nebolo zbavovať sa spoluzodpovednosti poukazom na skutočnosť, že žalovaný v 1/ rade žalobkyňu neinformoval o svojom správaní, keďže ho akceptovala, hoci pri zachovaní bežnej miery opatrnosti mala a mohla sa zaujímať o podanie úplných informácií. A to aj v súvislosti s plniacou linkou ako predmetom leasingu. Výšku uplatnenej pohľadávky veriteľom voči žalovanému v 1/ rade (1.405.690,15 eur) je potrebné hodnotiť s prihliadnutím na výšku hodnoty predmetov vyššie uvedených právnych úkonov manželov, ktorá bola značná. Keďže cieľom konania žalovaného v 1/ rade, podľa tvrdenia v žalobe, bolo vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bol súd povinný skúmať všetky okolnosti prípadu vzťahujúce sa na obdobie možnosti exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach zdôraznil nielen potrebu vychádzať z individuálnych okolností každého prípadu, ale aj vykladať právne úkony v prospech zachovania platnosti právnych úkonov. Podľa podmienok zmluvy o finančnom leasingu žalovaný v 2/ rade mal obdržať overené ručenie žalovaného v 1/ rade, k čomu došlo až po podpise leasingovej zmluvy.

Na rozdiel od individuálnych okolností prípadu prejednávaného Ústavným súdom v danom prípade bola vytvorená možnosť eliminovať a vyhnúť sa nepriaznivému dopadu pre toho manžela, voči ktorému veriteľ nemá pohľadávku, zánikom a vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva manželov dohodou, súdnym rozhodnutím alebo fikciou vyporiadania podľa ustanovenia § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 1/ rade nebol konateľom obchodnej spoločnosti dlžníka, ani sa nestal spoludlžníkom. Ručiteľský záväzok je zabezpečovací záväzok, súčasťou ktorého je aj oprávnenie ručiteľa požadovať od dlžníka náhradu za plnenie poskytnuté veriteľovi. S prihliadnutím na uvedenú skutočnosť je potrebné hodnotiť aj posudzovanie prevzatia ručiteľského záväzku žalovaným v 1/ rade v čase jeho vzniku, kedy obchodná spoločnosť Aquadol Slovakia, s. r. o. nemohla byť nesolventná,

keďže preberala hlavný záväzok ako nájomca predmetu leasingu (inak by sa jednalo o podvodné konanie). Spoločníkom obchodnej spoločnosti Aquadol Slovakia, s. r. o. bola spoločnosť Madacom, a. s., ktorej jedným z dvoch akcionárov bol práve žalovaný v 1/ rade a uvedená spoločnosť v maximálnej miere participovala na plnení záväzkov z leasingovej zmluvy, už vzhľadom na zaplatenie akontácie a splátok leasingu. Všetky uvedené okolnosti v jednotlivostiach odlišujú súdený prípad od prípadu posudzovaného rozhodnutím Ústavného súdu, pričom nemožno vykladať jeho závery formalisticky bez reálnych okolností konkrétne daného prípadu. Obdobne je potrebné vyhodnotiť poukaz žalujúcej strany na rozhodnutie súdu, ktorý určil neplatnosť ručiteľského vyhlásenia v podobnej hmotnoprávnej pozícii p. M. O.. V čase vzniku právneho úkonu bol však súčasne aj spoločníkom obchodnej spoločnosti Aquadol Slovakia, s. r. o. V dôsledku toho došlo podľa záverov súdneho rozhodnutia k obchádzaniu ustanovenia § 103 Obchodného zákona, podľa ktorého spoločník ručí za záväzky spoločnosti do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. V danom prípade žalovaný v 1/ rade nebol spoločníkom obchodnej spoločnosti Aquadol Slovakia, s. r. o.

K poukazu žalobkyne na absolútnu neplatnosť leasingovej zmluvy, z ktorého mal vyplynúť hlavný záväzok zabezpečený ručiteľským vyhlásením je potrebné uviesť, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu žalobkyňou ako manželkou ručiteľa nie je daný v prípade neplatnosti leasingovej zmluvy. Celá argumentácia týkajúca sa neplatnosti leasingovej zmluvy, ako aj kúpnej zmluvy, prislúcha žalovanému v 1/ rade v konaní o neplatnosť rozhodcovského rozsudku a v rozhodcovskom konaní samom. Podľa všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu akékoľvek spory vzniknuté z leasingovej zmluvy budú s konečnou platnosťou riešené na rozhodcovskom súde. Z rozhodcovského rozsudku Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave vyplýva, že platnosť ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1/ rade bola posudzovaná v súlade s leasingovou zmluvou a všeobecnými podmienkami. Podľa záveru rozhodcovského rozsudku otázka posúdenia platnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou Aquadol Slovakia, s. r. o. a spoločnosťou Kronos AG, patrí do pôsobnosti rozhodcovského súdu Medzinárodnej obchodnej komory, pričom za rozhodné právo, podľa ktorého možno zmluvu posudzovať, je potrebné považovať dohodnuté právo Rakúskej republiky. Rozhodcovský súd tak považoval žalovaného v 2/ rade za platného vlastníka predmetu leasingu, ktorý bol v celom rozsahu oprávnený aj uzavrieť platnú leasingovú zmluvu so štyrmi akcesorickými ručiteľskými záväzkami. Aktuálne sa vedie na Okresnom súde Bratislava I. konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom žalovaný v 1. rade má možnosť, vzhľadom na skutkové a právne posúdenie veci namietat všetky dôvody neplatnosti tak ručiteľského záväzku, ako aj hlavného záväzku z leasingovej zmluvy. Skutkový stav vymedzený žalobou v danom súdnom konaní začatom na návrh žalobkyne limituje naliehavý právny záujem žalobkyne ako manželky žalovaného v 1/ rade, podľa Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedenú absenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne a uvedené prebiehajúce súdne konanie nebolo možné prejudiciálne riešiť otázku platnosti kúpnej a leasingovej zmluvy. Ak sú uvedené zmluvy neplatné, nevznikla ani možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky veriteľa z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (v prípade neplatnosti hlavného záväzku).

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ustanovenia žalovaným v 1/ a 2/ rade, ktorí boli v konaní úspešní, prislúchala plná náhrada trov konania voči žalobkyne v konaní neúspešnej. Z dôvodu, že žalovaný v 1/ rade si náhradu trov konania neuplatňoval súd rozhodol tak, že žalovanému v 1/ rade sa nepriznáva náhrada trov konania. Trovy konania žalovaného v 2/ rade pozostávali z odmeny právneho zástupcu za zastupovanie v konaní, keď za prvých päť úkonov právnej služby mu prislúchala odmena vo výške 58,69 eur, t. j. 58,69 eur x 5, spolu 293,45 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie k žalobe, zastupovanie na súdnom pojednávaní dňa 12. 6. 2012, 5. 10. 2012, 7. 12. 2012, podľa § 11 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a), b), c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Odmena za šiesty úkon právnej služby zastupovanie na súdnom pojednávaní dňa 14. 5. 2013 prislúchala vo výške 60,07 eur, celková výška odmeny tak predstavovala sumu 653,52 eur. Odmena za úkony písomné podanie na súd zo dňa 19. 10. 2012 a 4. 12. 2012 nemohla byť priznaná, keďže sa nejednalo o úkony týkajúce sa vecí samej, ale vznesenie dôkazného návrhu, písomné vyjadrenie a predloženie listinných dôkazov, ktoré úkony sa môžu urobiť aj na súdnych pojednaniach, keďže náhrada trov konania musí spĺňať požiadavku hospodárnosti a efektívnosti. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, právnenému zástupcovi prislúchala paušálna náhrada hotových výdavkov v súvislosti s prvými piatimi úkonmi právnej služby 5 x 7,63 eur, spolu 38,15 eur a v súvislosti so šiestym úkonom právnej služby 60,07 eur, spolu

paušálna náhrada 45,96 eur. Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov právnenému zástupcovi prislúchalo zvýšenie o DPH, t. j. o sumu 70,70 eur (keďže žalovaný si uplatnil zvýšenie o DPH z odmeny). Celková výška trov právneho zastúpenia tak predstavovala sumu 470,18 eur. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 2/ rade trovy konania vo výške 470,18 eur podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na účet právneho zástupcu žalovaného v 2/ rade. V súlade s ustanovením § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd stanovil lehotu na plnenie v trvaní 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, prihliadajúc na výšku peňažného plnenia.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že určuje, že vyhlásenie ručiteľa B. Z. zo dňa 7.6.2006 je absolútne neplatné. Žalobkyni priznať náhradu trov konania. Vo svojom odvolaní poukazovala na to, že dňa 7. júna 2006 nebola prítomná pri podpisovaní vyhlásenia ručiteľa - žalovaného v 1/ rade a uvedenom úkone žalovaného v 1/ rade nemala žiadnu vedomosť. Hneď po tom, ako sa s týmto právnym úkonom oboznámila, pristúpila k vypracovaniu a podaniu žaloby na súd. Tvrdila, že nezodpovedné nakladanie s majetkom patriacim do BSM iba jedným z manželov bez súhlasu a vedomia druhého manžela je v rozpore s dobrými mravmi. Obsah konania žalovaného v 1/ rade spolu so žalovaným v 2/ rade vo vzťahu k nej, nie je v žiadnom prípade možné označiť za súladný so zásadami demokratickej spoločnosti, a preto musí byť vyhlásenie ručiteľa vyhlásené za neplatné. Uviedla, že prevzatie ručiteľského záväzku je jedným zo zabezpečovacích inštitútov obchodného práva, avšak použitie každého inštitútu upraveného v právnom poriadku má svoje hranice a nimi je najmä rešpektovanie základných princípov spravodlivosti a zmyslu a účelu príslušných zákonných ustanovení. V priebehu konania na súde prvého stupňa preukázala rozpor vyhlásenia ručiteľa s dobrými mravmi, ale splnila i podmienku preukázania naliehavého právneho záujmu na určení jeho neplatnosti. Nakoľko v prípade exekučného konania vyvolaného žalovaným v 2/ rade na základe rozhodcovského rozsudku je dôvodné predpokladať, že by bez vlastného zavinenia mohla prísť o celý majetok a to bez ohľadu na to, že BSM bolo zrušené. Ďalej uvádzala, že súd prvého stupňa nerešpektoval ust. § 118 ods. 2 O.s.p. a ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p.

K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie žalovaný v 2/ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa, ako aj pred odvolacím súdom. Vo svojom vyjadrení uviedol, že je nemožné súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov je potrebné podriaďiť pod ust. § 145 ods. 1 OZ, t.j. vyžadovať pre jeho platnosť súhlas obidvoch manželov a to z dôvodu, že sa nejedná o právny úkon týkajúci sa spoločných vecí, nachádzajúcich sa v čase uskutočnenia právneho úkonu v BSM. Žalobkyňa mala možnosť eliminovať účinky právneho úkonu v majetkovej sfére a to práve zrušením BSM medzi manželmi rozhodnutím súdu a jeho vyporiadaním. Ďalej uviedol, že nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobkyne, že účelom ručiteľského vyhlásenia bol šikanózný výkon práva a že žalovaný v 2/ rade donútil žalovaného v 1/ rade urobiť a podpísať vyhlásenie ručiteľa. Súd mal v konaní za preukázané, že podmienka právneho zabezpečenia pohľadávok z leasingového vzťahu na základe ručiteľského vyhlásenia bola predpokladaná už v samotnej leasingovej zmluve, pričom sa jedná o bežnú obchodnú prax žalovaného v 2/ rade, ktorej si bol žalovaný v 1/ rade v čase vykonania právneho úkonu vedomý. Prevzatie ručiteľského záväzku nie je spotrebiteľským právom, kde ju má súd chrániť či obhajovať záujem slabšieho účastníka právneho vzťahu. Nositeľom ústavou a dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie nielen žalobkyne, ale aj žalovaným v 2/ rade. So zánikom BSM súvisia nepreukázanie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na navrhovanom určení, a teda neexistencia stavu objektívnej právnej neistoty, ktorý by mohol byť ohrozením právneho postavenia žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že hlavným úmyslom podpísania ručiteľského vyhlásenia bolo privodiť ujmu na majetku i jej ako osoby, ktorá nebola účastníkom tohto právneho úkonu a nemala o jeho uskutočnení žiadnu vedomosť, je potrebné zohľadniť aj fakt, že možnosť veriteľa uspokojiť pohľadávku voči jednému z manželov aj z majetku BSM, je v dôsledku ust. § 147 ods. 1 OZ vytvorená vždy a nemožno ju posudzovať za vytvorenie stavu objektívnej právnej neistoty druhého manžela. Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne, že došlo k porušeniu procesných zásad konania v dôsledku nerešpektovania § 118 ods. 2 O.s.p. V prejednávanej veci sa konalo viacero pojednávaní, na ktorých mala žalobkyňa, ktorá bola počas celého konania zastúpená právnym zástupcom, možnosť kvalifikovane uplatňovať svoje práva účastníka konania. Má za to, že prvostupňový

súd dodržal postup stanovený v § 118 O.s.p., a teda že žalobkyňa ako účastníčka konania nebola vylúčená zo svojich procesných práv, ktoré jej O.s.p. priznáva. Považuje odvolanie voči tvrdeným nedostatkom odôvodnenia rozsudku za neurčité, nedostatočné, a preto právne nepreskúmateľné.

Žalovaný v 1/ rade sa k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnoti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnoti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalobkyňa, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnoti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľky - žalobkyne, na ktorých založila svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalovaný v 1/ rade ako úspešný účastník v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Žalovaný v 2/ rade si náhradu trov odvolacieho konania uplatnil vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom ich výšku nevyčíslil v súlade s ust. § 151 O.s.p.

V zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plnú úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V zmysle ust. § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradit' trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčíslit' najneskôr do 3 pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

V zmysle ust. § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčíslil, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd

mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia pre odvolacie konanie.

V predmetnej veci odvolací súd postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a odvolaní rozhodoval bez nariadenia pojednávania. V súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Dňa 18.3.2014 o 11.10 hod. č.dv. 10/prízemie Krajského súdu v Žiline bol vyhlásený rozsudok v mene republiky, ktorým bol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdený. Žalobkyni bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému v 2/ rade trovy odvolacieho konania v sume tak, ako bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku čo 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného v 2/ rade Rödl & Partner Advokáti, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 8. Z dôvodu, že trovy právneho zastúpenia (iné trovy odvolacieho konania žalovanému v 2/ rade nevznikli) neboli vyčíslené právnym zástupcom žalovaného v 2/ rade v zákonom stanovenej lehote, odvolací súd postupoval v súlade s ust. § 151 ods. 2 O.s.p. s tým, že náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v 2/ rade nepriznal.

Oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku bolo uskutočnené v súlade s právnymi predpismi (na úradnej tabuli súdu, na internetovej stránke MS SR).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.